

stitsministeren, hvad årsagen er til, at man har valgt at sætte en lavere kilometergrænse i forhold til, hvad det er, dansk politi kan gøre på svensk jord henholdsvis tysk jord. Og hvis der ikke er nogen sådan særlig velbegrundet årsag til det, var der så ikke en mulighed for, at Danmark kunne ændre på det, så der er ens regler både i forhold til Tyskland og Sverige, så man jo heller ikke diskriminerer på den måde?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jo, den her grænse på de 25 km er noget, vi har bestemt selv, og det er fuldstændig korrekt refereret, at lignende erklæringer ikke er kommet fra hverken tysk side eller fra svensk side.

Dansk politi har altså mulighed for at køre et ubegrænset antal kilometer ind i Tyskland og ind i Sverige.

Når vi mener, at 25-km-grænsen er nok, så hænger det bl.a. sammen med den mere politifaglige redegørelse, hr. Nonbo kom med, at det i hvert fald er det, der skal til, for at man kan nå at eftersætte fra dansk side efter en konkret henvendelse til alarmcentralen.

Når vi har valgt denne her kilometergrænse, så hænger det jo sammen med – helt ærligt sagt – at der er nogle følelser i befolkningen om, at man altså helst ser danske politibiler, dansk politi på gaderne og ikke udenlandsk politi. Derfor er der et ønske om at begrænse til det, der er nødvendigt, og vi mener, at grænsen på de 25 km er det, der er nødvendigt rent politifagligt. Det stiller os naturligvis også over for, at når det er en varm forfølgelse, så er det altså også en hastende politimæssig opgave, og der vil dansk politi både i grænseregionen mod Tyskland og her i hovedstadsregionen være i stand til at kunne leve op til at kunne eftersætte køretøjer inden for en 25-km-grænse.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 220: Forslag til lov om kontrol angående statsstøtte. (Europa-Kommissionens kontrolbesøg i Danmark).

Af erhvervsministeren (Pia Gjellerup).
(Fremsat 15/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Da vores ordfører på området, hr. Bjarne Laustsen, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på hans vegne fremlægge Socialdemokratiets synspunkt.

Fra dansk side har vi en årrække ønsket, at der blev fastsat klare, skrevne procedureregler på statsstøtteområdet. Endvidere har vi ønsket størst mulig effektivitet i kontrollen med støtten og i den forbindelse også en styrkelse af Kommissionens centrale kompetence.

Derfor hilser Socialdemokratiet dette forslag velkommen, da det medfører en sikring af en god proces og en retssikkerhed i forbindelse med Kommissionens kontrol med statsstøtte, og jeg skal derfor meddele Socialdemokratiets fulde støtte til forslaget.

Pia Larsen (V):

Da heller ikke Venstres ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, kan være til stede, skal jeg på Venstres vegne redegøre for vores stillingtagen.

Dette lovforslag er endnu et godt eksempel på, hvad EU-samarbejdet kan føre til. Her drejer det sig om at kontrollere statsstøtte og at give Kommissionen mulighed for sammen med de enkelte landes myndigheder at gå ud på stedet for at kontrollere.

Det er ærgerligt, at det er nødvendigt, men det er til gengæld glædeligt, at procedureforordningen klart fastslår myndighedernes forpligtelse til at indhente en retskendelse, inden man kræver adgang til private ejendomme og virksomheder. Det kunne vi lære meget af i Danmark. Til trods for grundlovens bestemmelser om ejendomsrettens ukrænkelighed har vi i Danmark omkring 120 love med undtagelser herfra, hvor myndighederne i mange tilfælde kan kræve adgang uden dommerkendelse, men med politiets bistand.